

Květen byl měsíčník pro literaturu a umění (a od třetího ročníku také „život“), který vycházel pod hlavičkou Svazu Československých spisovatelů od září 1956 do června 1959. Byl založen jako časopis pro „začínající spisovatele“, avšak poměrně záhy se tento koncept ukázal jako neudržitelný, a členové redakční rady mu začali vtiskovat vlastní tvář, která získala uchopitelnější podobu na II. sjezdu Čs. spisovatelů, kdy byl mladými básníky (a teoretikem) vyhlášen program „poezie všedního dne“. Ten byl však formulován obecně a možná i nejasně, s čímž se autoři Května potýkají po další ročníky. Zároveň s tím jsou vystavovány tlaku oficiálních míst, jelikož „bojem proti revizionismu“ se začalo likvidovat liberálnější prostředí, které panovalo kolem roku 1956. Květen se snažil této tendenci nepodlehout. Navíc si tou dobou mladí teoretici nacházeli pevnější východiska, která se postupně stala režimu nepřijatelná. Na počátku roku 1959 tak přichází tvrdá kritika, která má za následek zrušení časopisu. V této práci prostřednictvím archivního výzkumu, orální historie a sémiotické analýzy ukazují, že přes jeho zrušení udržovalo vedení princip „stranickosti“ a provinilo se spíše tím, že dávalo prostor teoretikům, kteří ve větší či menší míře opouštěli pevnou půdu oficiálních nároků na literaturu. „Poezie všedního dne“ pak nevyvstává jako svébytný program, ale zachycení tendencí, které jsou společné větší části dobové produkce. Tato zjištění pak vrhají střídmejší světlo na otázku po dobovém významu časopisu a i na jeho potenciál pro příští čtení.